

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 540/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a ústav na výkon trestu odňatia slobody, Floriánska 18, Košice, proti postupu a uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. 7Tp/26/2025 z 13. júna 2025 a postupu a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7Tpo/36/2025 z 2. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 26. augusta 2025 v znení jej doplnenia doručeného ústavnému súdu 1. septembra 2025 sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základných práv garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 1 [v bližšie nešpecifikovanom rozsahu, pozn.], ods. 4 a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením mestského súdu, ako aj postupom a uznesením krajského súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenia zrušil, prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, ako aj prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu. Súčasne žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Proti sťažovateľovi sa vedie trestné konanie vo fáze prípravného konania pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že sťažovateľ za okolností uvedených v uznesení o vznesení obvinenia donútil poškodeného [REDAKOVANÉ], aby mu odovzdal veci špecifikované v tomto uznesení, strpel ponižovanie od sťažovateľa spôsobom

objektívizovaným v danom uznesení a zároveň poškodeného nútil ísť s ním kraďnúť bicykle, čo poškodený odmietal a ušiel, čím sťažovateľ (odcudzením špecifikovaných vecí, pozn.) spôsobil poškodenému škodu na majetku vo výške uvedenej v uznesení o vznesení obvinenia. Uznesením mestského súdu bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že mestský súd väzbu s odkazom na § 80 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku nenahradil písomným sľubom ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti uzneseniu mestského súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá.

III.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa sťažovateľa závery všeobecných súdov sú odôvodnené nedostatočne. V danej veci niet konkrétnych skutočností zakladajúcich dôvodnú obavu z pokračovania v tvrdenej trestnej činnosti. Súd sa pri dôvodnosti väzby obmedzil na vymenovanie predošlých odsúdení sťažovateľa, ktoré od aktuálne tvrdenej trestnej činnosti delí časový odstup. Nie je zrejmé, ako je minulá trestná činnosť sťažovateľa prepojená s aktuálne stíhaným skutkom. Sťažovateľ považuje úvahy všeobecných súdov za arbitrárne, v dôsledku čoho sa väzba stáva obligatórnou. Nemožno zistiť ani náležité úvahy, ktorými sa súdy riadili pri nenahradení väzby. Krajský súd pred rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu „*nenariadil pojednávanie o rozhodnutí o väzbe*“, na ktorom by mal byť sťažovateľ prítomný a vypočutý. Krajský súd konštatoval nepreskúmateľnosť uznesenia mestského súdu, avšak túto chybu napravil len nedostatočne, a to doplnením odôvodnenia uznesenia mestského súdu. Napokon sťažovateľ tvrdí, že v danej veci došlo aj k porušeniu zásady prezumpcie neviny.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.1. K uzneseniu mestského súdu:

5. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v uplatnenej ústavnej sťažnosti nevyjadruje nespokojnosť len s uznesením krajského súdu, ale aj s uznesením mestského súdu. Podľa princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy však ústavný súd poskytuje v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo slobodám za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto nemá právomoc preskúmať uznesenie mestského súdu, keďže ho už preskúmal na základe sťažnosti krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľa (m. m. napr. III. ÚS 357/2024). Ústavný

súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

IV.2. K uzneseniu krajského súdu:

6. V súvislosti s uznesením krajského súdu ústavný súd východiskovo uvádza, že uplatnenie právomoci ústavného súdu predpokladá výlučne skúmanie toho, či také rozhodnutie rešpektuje ústavno-procesné princípy obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba. Pri posúdení uznesenia krajského súdu nie je úlohou ústavného súdu preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré tento súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie uznesenia krajského súdu ústavno-právne akceptovateľné. Kasačný zásah ústavného súdu by mohlo podnieť také rozhodnutie všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024). Zároveň ústavný súd v zhode so závermi krajského súdu poznamenáva, že odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v inštančnom postupe nemožno posudzovať izolovane, pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v rámci súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 435/2023). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie a obsahovú spätosť napadnutých uznesení pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu vo vzájomnej integrite.

7. Podstata ústavnej sťažnosti tkvie vo viacerých úzko súvisiacich rovinách. Sťažovateľ nesúhlasí s danosťou dôvodu tzv. preventívnej väzby a s nenahradením väzby miernejším opatrením. Ďalej vyjadruje nespokojnosť s voľbou rozhodovacej formácie krajského súdu, pokiaľ ide o rozhodnutie o sťažnosti podanej proti uzneseniu mestského súdu, ako aj so spôsobom vybavenia tejto sťažnosti. Napokon tvrdí porušenie ústavnej zásady prezumpcie neviny.

8. S dôvodnosťou väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažovateľ nesúhlasí v podstate v rozsahu jej založenia na jeho minulej trestnej činnosti. Ústavný súd však uvádza, že kriminálnu minulosť, tak zahladenú, ako aj nezahladenú, možno účinne reflektovať pri posudzovaní dôvodnosti tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. I. ÚS 1/2015, III. ÚS 435/2023, III. ÚS 23/2025). Krajský súd preto nepochybil, keď uviedol, že sťažovateľ bol v minulosti celkom dvanásťkrát súdne trestaný za majetkovú a násilnú trestnú činnosť obdobného charakteru. Túto trestnú činnosť krajský súd uviedol nielen mechanicky, ale ju aj primerane špecifikoval (trestné činy výtržníctva, neoprávneného užívania cudzej veci, viacnásobného nebezpečného vyhrážania, útoku na verejného činiteľa, viacnásobného ohrozovania pod vplyvom návykovej látky, viacnásobného marenia výkonu úradného rozhodnutia a napokon vydierania, lúpeže a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa českej legislatívy) s následným hodnotiacim úsudkom. Konkrétne okolnosti, o ktoré sa väzba opiera, tak možno identifikovať práve v trestnej minulosti sťažovateľa, ktorú pre jej mnohosť nemožno zľahčovať. Práve opakované sklony sťažovateľa k páchaniu druhovo zhodnej trestnej činnosti poskytujú obraz o jeho osobe a prístupe k rešpektovaniu spoločenských hodnôt v podobe nedostatočných zábran smerom k odradeniu od ďalšej trestnej činnosti. Podstatnou druhovou zhodnosťou stíhanej trestnej činnosti a kriminálnej minulosti sťažovateľa je súčasne dané vecné previazanie na aktuálne tvrdený skutok. Ústavný súd aj s poukazom na svoju rozhodovaciu činnosť (m. m. III. ÚS 232/2024) len na dôvažok akcentuje, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku môže založiť tak obava z opakovania toho istého trestného činu, ako aj obava zo spáchania trestného činu rovnakého druhu.

9. Ani poukazovaný časový odstup od niektorých trestných činov, ktorých sa sťažovateľ dopustil v minulosti, nie je spôsobilý zvrátiť dôvodnosť väzby. Ústavný súd opakovane pripomína, že sťažovateľ sa minulej trestnej činnosti dopúšťal periodicky, opakovane, a aj napriek tomu, že predtým viackrát vykonal nepodmienečný trest odňatia slobody. Navyše, ostatný nepodmienečný trest odňatia slobody za druhovo obdobný trestný čin vydierania, lúpeže a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky v zmysle trestnej legislatívy Českej republiky, ktoré odsúdenie bolo v Slovenskej republike uznané, vykonal len prednedávnom, a to 10. septembra 2023. Uvedené teda v celkovom kontexte nenasvedčuje záveru, že sťažovateľ sa minulej trestnej činnosti dopúšťal v dávnej dobe, ako ani tomu, že v súčasnosti už preukazuje pozitívny postoj k hodnotám chráneným trestno-právnou reguláciou.

10. Sťažovateľ považuje úvahy všeobecných súdov za arbitrárne, v dôsledku čoho sa jeho väzobné stíhanie dostáva do roviny obligatórnosti. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi (m. m. III. ÚS 248/2013) zhodnocuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej je akýkoľvek systém obligatórnej väzby sám osebe v rozpore s dohovorom (Iljiov proti Bulharsku, rozsudok z 26. júla 2001, č. 33977/96, § 86). Vzhľadom na uvádzané skutkové okolnosti však ústavný súd v konkrétnej veci nezistil, že by všeobecné súdy rozhodli v rozpore so zásadným poňatím väzby, ktorým je jej fakultatívnosť. Okresný súd poukázal na povahu trestnej činnosti a minulú trestnú činnosť sťažovateľa, pričom krajský súd uvádzané úvahy v podstate konkretizoval. Týmto spôsobom všeobecné súdy zreteľne predstavili dôvodnosť sťažovateľovej väzby. Úvahy krajského súdu v danom štádiu trestného konania nevyvolávajú pochybnosti o kvalite jeho rozhodovania ani nenavodzujú dojem, že by krajský súd rozhodoval paušálne v rovine abstraktných úvah, ktoré by sa spájali s obligatórnym charakterom tzv. preventívnej väzby.

11. K dôvodnosti stíhania sťažovateľa v tzv. preventívnej väzbe ústavný súd v zhode so závermi uvedenými na s. 6 uznesenia krajského súdu dodáva, že rozhodovanie o väzbe sa odohráva iba v rovine pravdepodobnosti, a nie istoty, čo sa týka dôsledkov, ktoré môžu nastať, ak sťažovateľ nebude držaný vo väzbe. Inými slovami, pri rozhodovaní o väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku postačuje reálna hrozba, že sťažovateľ bude konať tak, ako predpokladá uvedený dôvod väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. napr. II. ÚS 348/2016). Všeobecnými súdmi uvádzané a do tohto uznesenia vyššie recipované okolnosti sú pritom z hľadiska obmedzenia osobnej slobody väzbou príhodné a ústavno-právne akceptovateľné.

12. Obsahom ďalšej sťažovateľovej argumentácie je nespokojnosť s nenahradením väzby. V tejto súvislosti ústavný súd východiskovo poznamenáva, že nahradenie väzby a s tým spojené obmedzenia sú benefitom osoby, ktorý jej umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhanou na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv – R 44/2018; m. m. napr. I. ÚS 487/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi opakovane akcentuje, že väzba predstavuje vážny zásah do osobnej slobody, a preto je povinnosťou všeobecných súdov obzvlášť citlivo zvažovať argumenty na ďalšie trvanie väzby. Z ustanovení Trestného poriadku priamo vyplýva povinnosť všeobecných súdov skúmať, či je v prípade dôvodnosti väzby možné väzbu

nahradiť alternatívnymi prostriedkami (m. m. napr. III. ÚS 520/2021, III. ÚS 625/2022, III. ÚS 435/2023).

13. Ústavný súd nespochybňuje, že odôvodnenie nenahradenia väzby sťažovateľa písomným sľubom, resp. dohľadom probačného a mediačného úradníka, je z kvantitatívneho hľadiska pomerne úsporné. Materiálnou optikou však toto odôvodnenie nemožno hodnotiť ako neúmerne abstraktné, pretože krajský súd poukázal na konkrétne okolnosti brániace využitiu tzv. surogátu väzby. V tomto smere akcentoval nielen kontext stíhaného skutku, ale aj to, že *„potrestanie v rámci predchádzajúcich odsúdení nepredstavovalo dostatočnú motiváciu na vedenie riadneho života, a preto nahradenie väzby inštitútom nespojeným s obmedzením osobnej slobody predstavuje riziko pre záujmy chránené trestným zákonom“*. Zároveň krajský súd upriamil pozornosť predovšetkým na charakter už zmieneného posledného odsúdenia za druhovo zhodnú trestnú činnosť, ktorej sa sťažovateľ dopustil viackrát aj pred týmto posledným odsúdením. Podľa ústavného súdu sú teda dostatočne zrejmé príčiny, pre ktoré nebolo možné sťažovateľa prepustiť z väzby na slobodu pri jej substitúcii menej invazívnymi mechanizmami. Uvádzaná námietka preto nemohla byť vyhodnotená ako ústavno-právne relevantná.

14. Ako dôvodné nemožno vyhodnotiť ani tvrdenie, podľa ktorého krajský súd pred rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu *„nenariadil pojednávanie o rozhodnutí o väzbe“*, kde by mal byť sťažovateľ prítomný a vypočutý. Ako vyplýva zo záhlavia uznesenia krajského súdu, o sťažnosti sa rozhodovalo na neverejnom zasadnutí. Neverejné zasadnutie je pritom v § 192 ods. 3 Trestného poriadku predpokladanou rozhodovacou formáciou pre rozhodnutie o sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému rozhodnutiu o vzatí obvineného do väzby. Inými slovami, krajský súd pri voľbe rozhodovacej formy rešpektoval Trestný poriadok, a preto mu nemožno pričítať pochybenie (m. m. III. ÚS 279/2025). Krajský súd vychádzal z identických skutkových podkladov ako sudca pre prípravné konanie a v tomto smere nevykonal žiadne dôkazné doplnenie, pretože odôvodnenie uznesenia mestského súdu len precizoval v zmysle konkretizácie argumentačných línií. Právna úprava rozhodovania o sťažnosti teda v okolnostiach danej veci nepredpokladá nevyhnutnú povinnosť sťažnostného orgánu umožniť obvinenému byť prítomný a vypočutý pred rozhodnutím krajského súdu o sťažnosti.

15. Ďalej sťažovateľ tvrdí, že krajský súd konštatoval nepreskúmateľnosť uznesenia mestského súdu, avšak túto chybu dostatočne nereparoval. Pre ústavný súd je však podstatné, že krajský súd sa stotožnil s výrokom uznesenia mestského súdu o potrebe stíhania sťažovateľa vo väzbe, nie však s jeho nepreskúmateľnosťou, ktorú eliminoval tak, že uznesenie mestského súdu precizoval ďalšími úvahami podporujúcimi udržateľnosť väzobného stíhania na identickom skutkovom základe. Takáto konkretizácia pritom nie je vylúčená, pretože, ako ústavný súd podotkol v bode 6 dôvodov tohto uznesenia, odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v inštančnej následnosti tvoria jednoliaty celok a k ich hodnoteniu pristupuje ústavný súd práve podľa tohto metodického manuálu. Ani táto dôvodová línia ústavnej sťažnosti tak nie je pozitívne relevantná.

16. Pokiaľ ide o námietku porušenia zásady prezumpcie neviny, ústavný súd nespochybňuje, že táto zásada predstavuje jeden zo základných pilierov spravodlivého trestného konania. K jej porušeniu dôjde, ak výroky úradnej osoby, ktoré sa týkajú osoby obvinenej z trestného činu, odrážajú alebo vyjadrujú názor, že je vinná, a to ešte predtým, ako bola jej vina preukázaná v súlade so zákonom (m. m. napr. III. ÚS 486/2025). Ústavná sťažnosť však v tejto línii neobsahuje nijakú uchopiteľnú

argumentáciu, čo zakladá absenciu konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré by malo dôjsť k porušeniu prezumpcie nevinu a ktoré sú v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde nevyhnutnou náležitosťou ústavnej sťažnosti (okrem náležitostí podľa § 43 zákona o ústavnom súde). Uvádzaná časť ústavnej sťažnosti tak nevykazuje náležitosti ustanovené zákonom, a preto musí byť odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Navyše, vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 2 ústavy ústavný súd s poukazom na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, sa uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Sťažovateľom označený čl. 50 ods. 2 ústavy je v trestných veciach aplikovateľný len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, III. ÚS 352/2025, IV. ÚS 397/2010). Obdobne záruky podľa čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ („*bien-fondé*“) obvinenia, a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o oprávnenosti obvinenia, t. j. rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 dohovoru. V rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje čl. 5 dohovoru (m. m. pozri napr. III. ÚS 194/2021).

17. Ústavný súd však krajskému súdu osobitným spôsobom pripomína, že pre ďalšie trvanie tzv. preventívnej väzby nemusia byť kontext skutku, ktorý sa sťažovateľovi dáva za vinu, ako aj jeho minulé trestná činnosť dostačujúce. Tieto skutočnosti ustálené v prvotnom štádiu trestného konania, teda v čase vzatia sťažovateľa do väzby, nemusia byť bez ďalších, v procese pokračujúceho vyšetrovania prístupujúcich relevantných skutočností, ústavne udržateľné v kontexte dlhotrvajúceho väzobného stíhania.

18. Neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v rámci ústavnej sťažnosti v mnohom opakuje v podstate obsahovo identické námietky, aké uviedol v sťažnosti proti uzneseniu mestského súdu. Ústavný súd však nie je ďalšou alternatívnou a ani mimoriadnou inštanciou, ktorá opakovane preskúma rovnaké alebo obdobné argumenty, ktoré sťažovateľ predkladal v konaní pred všeobecnými súdmi. Len skutočnosť, že sa sťažovateľ so závermi krajského súdu poskytnutými v reakcii na argumentáciu uvádzanú v sťažnosti nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. napr. III. ÚS 118/2024).

19. Napokon, k námietke porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru ústavný súd poznamenáva, že z judikatúry ESĽP vyplýva, že ochrana poskytovaná týmto ustanovením dohovoru sa nevzťahuje na prvotné obmedzenie osobnej slobody, ako je to v prípade sťažovateľa, ale až na následnú kontrolu

zákonosti väzby (m. m. napr. III. ÚS 22/2025). Uvádzané ustanovenie dohovoru je preto v okolnostiach sťažovateľovej veci nepoužiteľné.

20. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím orgánu štátu (v danom prípade uznesením krajského súdu, pozn.) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre deficit relevantnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. napr. I. ÚS 286/2023). Ústavný súd uvádza, že so zreteľom na závery uvedené v tomto uznesení chýba relevantná súvislosť medzi uznesením krajského súdu a dôvodmi ústavnej sťažnosti. Preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že uznesenie krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť zmienenej časti ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Ústavnú sťažnosť preto ústavný súd v rozsahu smerujúcom proti uzneseniu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú s výnimkou bodu 16 dôvodov tohto uznesenia, kde bola ústavná sťažnosť odmietnutá pre nesplnenie zákonom predpokladaných náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde – bod 1 výroku tohto uznesenia].

IV.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

21. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. napr. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené (bod 2 výroku tohto uznesenia).

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho návrhmi uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu